

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

THIS
MAN

xyz

Zpověď This Man 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová

Zpověď – This Man 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

THIS
MAN

xyz

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

Pro mé chlapce

This Man Confessed
© Jodi Ellen Malpas 2012
Cover Image © Shutterstock / LightField Studios
Translation © Zdeňka Lišková, 2024
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-713-3
ISBN e-knihy 978-80-7683-723-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-722-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-716-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

Z anglického originálu *This Man Confessed*,
vydaného nakladatelstvím Forever v New Yorku v roce 2013,
přeložila Zdenka Lišková.

Redakce Markéta Kaděrová
Korektura Ema Potužníková
Fotografie na obálce Shutterstock / LightField Studios
Obálka Veronika Hlavatá
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Technická redaktorka Radka Konvičková

3. vydání

Vydalo nakladatelství XYZ ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4, číslo publikace 44 110

Praha 2025

Všechna práva vyhrazena.

www.albatrosmedia.cz
www.xyz.cz
xyz@albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-7683-713-3
ISBN e-knihy 978-80-7683-723-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-722-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-716-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

xyz

1

Mám nervy nadranc. Netuším proč, vím, že dělám správnou věc, ale stejně jsem jako pitomý uzlíček nervů. Jsem tu sama; dnes moje první a pravděpodobně i poslední zřídková chvílka ticha plná zamyšlení. Na tenhle kousíček ukradeného času jsem čekala. Potřebuju ho jenom pro sebe, potřebuju vstřebat tu radikální změnu, kterou podstupuju. Uvědomuju si, že takové okamžiky budou od tohoto dne nejspíš vzácností.

Od mého svatebního dne. Ode dne, kdy se tomuto muži zaslíbím na zbytek života – ne že bych k tomu potřebovala kus papíru nebo kovový kroužek na prstě, na rozdíl od něj. To je taky důvod, proč si ho беру pouhé dva týdny poté, co přede mnou poklekl na terase *Lussa*. To je důvod, proč sedím ve svatebních šatech na pohovce v jednom ze soukromých apartmá Panského sídla – toho apartmá, ve kterém mě Jesse zahnal do úzkých před všemi těmi týdny – a snažím se dát do kupy.

Vdávám se v Panském sídle. Největší den mého života se odehrává v luxusním sexuálním ráji mého pana Majitele. Nemám nervy na pochodu jenom kvůli tomu, že jsem nevěsta. Mí rodiče, bratr

i členové širší rodiny se všichni potloukají prostorami Jesseho takzvaného venkovského útočiště. Courají po budově a obdivují její okázalou honosnost. To je důvod, proč jsem dvojité dveře vedoucí do skupinové místnosti zajistila pětikilovým zámkem. Kontrolovala jsem ho milionkrát a osobně jsem se dvakrát ujistila, že jsou ze soukromých pokojů odstraněny všechny dřevěné dekorace ve tvaru křížů a zavěšené mřížové konstrukce. Opakovaně jsem si vzala do parády zaměstnance sídla. Jesseho ubohý personál musel strpět mé neúnavné peskování a neustálé připomínání, že mi rodiče vůbec nic netuší. Všichni se mi snaží vyhovět, jenom obracejí oči v sloup a povzbudivě mě hladí po rameni nebo mi věnují účastný pohled, ale stejně se necítím o moc líp. O mužské členy své rodiny takový strach nemám – všichni stojí u baru a opouštějí ho jenom tehdy, když zavelí příroda, ale máma a teta jsou zcela jiný případ. Máma se svou zálibou v přepychu křepčí po celém sídle a najednou je z ní průvodkyně, která s nadšením demonstruje, jak skvostné je Jesseho panství. Přála bych si, aby to nedělala. Přála bych si, aby se připojila k tátovi u baru. Ráda bych jí přilepila zadek k barové stoličce a lila do ní *Mariovy Mistrovské Míchané* celý den a celou noc. Tohle je další stres, který zrovna ve svatební den nepotřebuju, ale když mě můj vyzývavý a neurotický narozeninový oslavenec obklopil svou tvrdou, hřejivou silou a zalehl mě na terase, souhlasila jsem – ani nebylo třeba, aby mé rozhodnutí podpořil šukáním.

Vím, že se o všechno postaral. Panské sídlo skutečně vypadá jako exkluzivní místo určené k rekreaci, ale taky vím, co se nachází o patro výš... Všechny ty postele mi právě tančí nad hlavou, jako by byly osamělé, což pravděpodobně jsou. Sídlo bylo poslední dva dny uzavřené kvůli přípravám. Jesseho to stálo pěkný balík peněz, musel uhradit ušlý zisk z členských poplatků.

Touhle dobou už budu stejně nepopulární u mužského osazenstva sídla jako u ženského. Všichni mě musí nenávidět – ženy kvůli tomu, že jsem jim vyfoukla pana Majitele přímo před nosem, a teď i muži kvůli tomu, že jsem je připravila o jejich oblíbené sexuální hrátky.

Vzhlédnu ke stropu a zakroužím rameny, abych z nich uvolnila část narůstajícího napětí. Nepomáhá to. Jsem zkrátka šíleně nervózní. Zvedám se z polohy vleže a přecházím k zrcadlu, kde zírám na svůj odraz. Navzdory pocitu stísněnosti vypadám svěže, zářím, i když mám jenom lehké a přirozené líčení. Phillipe odvedl skvělou práci. Mé tmavé vlasy se lesknou jako nikdy dřív a volně splývají v působivých dlouhých vlnách, které jsou na jedné straně lehce sepnuté bohatě zdobeným hřebínkem. Jesse miluje, když mám rozpuštěné vlasy.

A taky miluje, když nosím krajky. Otáčím se ke dveřím, kde visí mé šaty, očima hltám nekonečnou záplavu krajek – množství krajek posetých tu a tam shluky drobných perliček. Musím se usmát. Tohle mu vyrazí dech. Jednoduché svatební šaty s decentními ramínky, vykrojenými zády a útlým pasem dostanou mého boha na kolena. Nenápadná elegance. Slonovinová krajka mi v nich splývá přes zadek, obepíná mě kolem stehen a rozprostírá se kolem mě po podlaze v okruhu metru všemi směry. Opravdu velké množství krajek. Zoe z Harrods se jimi vyznamenala. Doslova mě stvořila, a to až do posledního detailu, kterým jsou jednoduché slonovinové lodičky. Žádná extravagance, prostě klasické jehly od Christiana Louboutina.

Natahuju se pro mobil na nočním stolku. Je poledne. Musím se přichystat. Za hodinku se setkám s Jessem v zimní zahradě a zasílám se mu, oficiálně stvrdím slib, který jsem mu dala. Žaludek se mi otáčí o tři sta šedesát... Už zase.

Svlékám ze sebe župan, navlékám si kalhotky a sahám po slonovinovém krajkovém korzetu bez ramínek, který si oblékám, vytahuju si ho nahoru přes břicho a upravuju si záňadří. Košíčky mi taktak zakrývají dokonale okrouhlou modřinku na prsu. Moji značku.

Ozývá se tiché zaklepaní na dveře. Okamžik rozjímání se naplnil. „Ano?“ odpovídám, přes prádlo si znovu nasazuju župan a přecházím pokoj.

„Avo, zlatíčko, jsi oblečená?“ Je to máma.

Otevírám jí. „Jsem a potřebuju tvou pomoc.“

Protahuje se dovnitř a zavírá za sebou dveře. Vypadá úchvatně; vůbec se nedrží tradičního pojetí oblečení matky nevěsty, kterým bývá kostýmek s kloboukem. Místo toho polichotila své udržované figuře pěknými saténovými šaty perleťové barvy. Krátký účes s patkou má ozdobený pérem a perlovým přičeskem.

„Promiň, holčičko. Jenom jsem ukazovala tetičce Angele lázně. Myslím, že se bude ptát Jesseho na členství. Byla naprosto uchválena. Vztahuje se vlastně členství na lázně a tělocvičnu, nebo jsou jenom pro hosty?“

Okamžitě zcepením. „To je jenom pro hosty, mami.“

„Aha, ale jsem si jistá, že pro rodinu udělá Jesse výjimku. Tví prarodiče by si mysleli, že jsou v Buckinghamském paláci. Pokoj jejich duši.“ Pokouší se mi upravit vlasy, ale já její neklidné ruce odstrkuju. „Už ses nasoukala do spodního prádla?“ přejíždí čokoládovým pohledem nahoru a dolů po mém těle zahaleném v županu. „Je skoro načase.“

Znovu si župan sundávám a odkládám ho na postel. „Nasoukala, ale potřebuju, abys mi to utáhla.“ Obracím se k ní zády a přehazuju si vlasy přes rameno. Dva týdny mi Jesseho ruce vtíraly krém do zad, aby smazaly všechny stopy po bičování. Fyzické stopy zmizely, ale duševní mi zůstanou vryté v paměti navždy.

„Aha, ukaž.“ Postupně mi zapíná všechny háčky a očka. „Měla bys vidět zimní zahradu. Je naprosto úžasná. Ty máš takové štěstí, že se můžeš vdávat na tak nádherném místě. Ženy zastavují nemovitosti, aby si mohly dovolit takové prostory.“

Jsem ráda, že mi nevidí do tváře, protože by spatřila bolestně nejistý výraz. „Já vím.“ Viděla jsem zimní zahradu, opravdu vypadá úžasně – Tessa, naše svatební koordinátorka, na to osobně dohlédla, jenomže tady každý kout sídla vyzařuje luxus – svatba nesvatba. Já sama jsem se na přípravě vlastních vdavek podílela jen velmi málo. Jesse mi Tessu představil den poté, co jsem souhlasila, že si ho vezmu, což mi tak trochu napovědělo, že si ji můj vzdorovitý muž vybral sám, aby nám svatbu zorganizovala – tu svatbu, kterou jsme měli nejdřív prodiskutovat spolu jako dva dospělí lidé. Jak příhodné, že Panské sídlo náhodou vlastní licenci na pořádání svateb. Radši jsem se ani nezeptala, jak k ní přišlo. Jediné, co jsem pro svatbu udělala já, byla návštěva u Zoe, abych si vybrala šaty. Neprodělala jsem žádný stres spojený s plánováním, jenom ten s místem pořádání.

„Tak.“ Máma si mě otáčí k sobě a dává mi vlasy zpátky přes rameno. Zamyšleně se na mě zadívá a já vím, co přijde. „Miláčku, může ti maminka dát dobrou radu?“

„Ne,“ odpovídám rychle a nasazuju drobný úsměv.

Oplácí mi ho a usazuje mě na kraj postele. „Jakmile budeš manželkou, staneš se krkem, který ovládá mužovu hlavu.“ Láskyplně se usměje. „Nech ho, aby si myslel, že je po jeho, dopřej mu pocit, že bez něj nedokáže žít, ale nikdy nedopust, aby tě připravil o tvou nezávislost nebo identitu, zlato. Muži zkrátka potřebují, aby jim někdo masíroval ego,“ lehce se uchechtne. „Rádi si myslí, že mají ve vztahu navrch, a je na nás, abychom jim v to dovolily věřit.“

Náznakem zavrtím hlavou. „Mami, to není nutné.“

„Ale je,“ trvá na svém. „Muži jsou komplikovaná stvoření.“

Odfrknu si. Nemá ani páru o tom, jak komplikované *stvoření* je ten můj. „Já vím.“

„I když se tváří, že jsou silní a mužní, bez nás jsou slabí!“ Přitahuje si k sobě můj rudnoucí obličej. „Avo, já vidím, jak moc tě Jesse miluje, a oceňuju jeho otevřenost, s jakou dává své city najevo, ale nezapomeň, kým jsi. Nedovol mu, aby tě změnil.“

„On mě nezmění, mami.“ Tenhle rozhovor mi vůbec nedělá dobře, i když jsem s ním počítala. Naši s námi zůstali ještě dva dny po Jesseho žádosti o ruku a jsou zpátky v Londýně už od středy, takže na vlastní oči viděli, jak se ke mně Jesse chová, samozřejmě bez odpočítávání a nejrůznějších druhů sexu. Nicméně se stali svědky naší spalující chemie, neustálého dotýkání se a projevů náklonnosti. Jejich tiché pozorování nezůstalo bez povšimnutí. Tedy já ho zaznamenala. Jesse to nevnímá. Ne, to není přesné, on si toho nevšímá a já mu to rozmlouvat nebudu. Toužím po našem nepřetržitém kontaktu stejně jako on.

Máma se pousměje. „Chce o tebe pečovat a dal celkem jasně najevo, že jsi pro něj velmi důležitá. Jsme s tátou moc šťastní, že sis našla muže, který tě tolik miluje a dal by pro tebe ruku do ohně.“

„Taky ho miluju,“ řeknu tiše. Upřímnost máminých slov mi svírá hlasivky a trochu rozechvívá hlas. „Prosím tě, nedojímej mě. Zničilo by mi to make-up.“

Sevře mi obličej do dlaní a vtiskne mi pusu. „Jasně, necháme těch emocionálních řečiček. Prostě nikdy nedělej nic, co bys nechtěla. Všimla jsem si, že dokáže být pěkně přesvědčivý.“ Tomu už se zasměju a máma taky. Přesvědčivý? „Je taková škoda, že tu s námi nemůže být i jeho rodina,“ povzdychne si.

Lehce sebou trhnu. „Vždyť jsem ti říkala, že žijí v zahraničí. Stejně si nejsou moc blízcí.“ Důvody nepřítomnosti Jesseho ro-

diny jsem jenom mlhavě naznačila, velice mlhavě. Postačila mi k tomu historka, kterou mi Jesse předložil, když jsme se poznali. Je dokonale uvěřitelná.

„Ach, ty peníze,“ zahlubá se. „Způsobují víc rodinných neshod než cokoliv jiného.“

„To jo,“ souhlasím. A k tomu ještě vykřičené domy a zhýralí strýčkové.

Přerušuje nás další zaklepání na dveře a máma mě nechává sedět na posteli, aby otevřela. „No jo, to bude Kate,“ zabručí.

„Mám pití! Páni, Elizabeth, vám to ale sluší!“ Katein hlas proniká do pokoje dřív, než do něj kolem mámy vtrhne jeho nositelka a sjede mě rozzářenýma modrýma očima. „Ty ještě nejseš oblečená?“ diví se a odkládá tác na dřevěnou komodu. V hedvábných šatech barvy slonoviny vypadá skvěle, dlouhé kadeře tvoří kolem jejího bledého obličeje ohnivou auru – je mou jedinou družičkou, ale vydá za deset.

„Už je načase.“ Zvedám se a znovu si upravuju prsa v podprsence.

„Na, jedno je pro tebe,“ strká mi před obličej sklenici s růžovou tekutinou.

„Moje řeč, to musíš zkusit!“ vyhrkne máma, zavírá dveře a honem si jde vzít svůj drink. Dlouze z něj upije a blaženě vydechne. „Bože, ten malý Ital ví, jak udělat dámu šťastnou.“

S pohledem na sklenici, která se přede mnou vznáší, zavrtím hlavou. „Díky, já si nedám.“ Nechci Jesseho provokovat alkoholickým dechem.

„Srovná ti to nervy,“ nedá se Kate. Bere mě za ruku a vkládá mi do ní sklenici. „Pij.“

Ví, proč jsem nervózní. Také ji jsem poslala zkontrolovat visací zámek a soukromé pokoje snad milionkrát. Se zdviženým obočím

ukáže bradou na sklenici a já se podvoluju a nervózně usrkávám *Mariův Mistrovský Mícháný*. Chutná stejně mistrovsky jako vždy, ale momentálně mě nedokáže uklidnit žádné množství alkoholu.

„Kde je Jesse?“ ptám se a odkládám pití. Neviděla jsem ho od včerejšího večera. S ohledem na mámin tradiční přístup jsem trvala na tom, abychom noc před svatbou strávili odděleně. Od-mítal se hnout z mého pokoje, dokud nebylo minutu před půlnocí, a stejně pak odcházel s pořádně nafouklou pusou, až když nám máma zabušila na dveře. Viděla jsem na něm, že by na ni nejradši vyjel, ale překvapivě se vzdálil bez většího povyku. Jenom se na ni mračil, když ho vyprovázela ven.

„Myslím, že se připravuje.“ Kate do sebe obrací celý *Mistrovský* náraz.

„Katie Mathewsová, trochu zpomal!“ napomíná ji máma a bere jí sklenici z ruky. „Na tohle máš celý den.“

„Pardon.“ Kate se na mě nenápadně uculí. Víím, proč si dopřává tak brzy. Její důvod se jmenuje Sam a Dan pohromadě.

„A co táta s Danem?“

„U baru, Avo. *Všichni* muži jsou u baru,“ zdůrazní Kate slovo *všichni*.

„*Všichni*?“ ověřuju si. „Jako *všichni* včetně Sama?“

Kate na mou nárážku souhlasně přikývne. „Ano, *všichni* muži kromě Jesseho, ale včetně Sama... a Dana.“

Soucitně stáhnou obličeje. Dnešek pro ni bude tvrdým oříškem. Dan odložil návrat do Austrálie, aby se mohl zúčastnit mé svatby, ale od večera, kdy mě Jesse požádal o ruku, toho moc nenamluvil. Ani nemusel. Je zjevné, že bojuje s tím, jakým směrem se ubírá můj život, i s blízkostí Kate, zvlášť v přítomnosti bezstarostně ne-všímavého Sama. Kate taky bojuje, i když se snaží vypadat nezú-částněně.

„No tak,“ tleskne Kate. „Budeš se oblíkat, nebo projdeš uličkou takhle? Jsem si jistá, že by to ženichovi nevadilo.“

Musím se na svou zapálenou kamarádku usmát. Na rozdíl od mámy zná Jesseho slabost pro krajky. „Radši se oblíknu.“ Vybaluju lodičky z hedvábného papíru, nazouvám si je a hned jsem o nějakých dvanáct centimetrů vyšší. „Tak.“ Zhluboka se nadechnu a vyrazím ke dveřím, kde na mě čekají svatební šaty. Zastavuju se u nich a vychutnávám si jejich výjimečnou krásu.

„Možná by sis měla odskočit, než tě do nich oblékneme,“ navrhuje máma, když zůstane stát vedle mě. „Teda, Avo, v životě jsem nic takového neviděla.“

Souhlasně zamručím, očima přejíždím nahoru a dolů po celé jejich délce. „Já vím. A máš pravdu, potřebuju na malou.“ Nechávám mámu obdivovat šaty a vydávám se do koupelny, přičemž přistihnu Kate, jak do sebe rychle kopne další lok, když je máma otočená zády. Kdybych neměla takové obavy z místa konání svatby, strachovala bych se, že strávím celý den poblíž Kate a Dana ve vzájemné blízkosti.

Tiše za sebou zavírám, abych svědomitě vykonala potřebu a užila si další chvilku, kterou mám sama pro sebe. Pak ale uslyším hlasité klepání na dveře pokoje, následované nezaměnitelným, rozrušeným hlasem mé mámy. Jsem zvědavá, co se tam děje, a tak se rychle upravuju a myju si ruce, abych mohla vyjít z koupelny.

„Jesse,“ máma je zjevně pohoršená, „my dva jsme spolu skončili, jestli nebudeš dělat, co se ti řekne.“

Ohlédnu se na Kate, která do sebe klopí další příděl *Mistrovského Míchaného*, když jí máma nevěnuje pozornost. Zakřením se na mě a pokrčí rameny.

„Co se tady děje?“ zjišťuju.

„Jesse tě chce vidět, ale Elizabeth o tom nechce ani slyšet.“

Zakoulím očima a obracím pozornost ke dveřím, kde máma vlastním tělem blokuje malou mezíрку. A pak ho zaslechnu.

„Neskončíme spolu, maminko, pokud mě pustíte dovnitř.“
Poznám, že se na mámu zubí, ale ten hravý tón mě neošálí. V jeho hlase rozeznávám i hrozbu. Vejde a ani máma ho nezastaví.

„Jesse Warde, neopovažuj se říkat mi maminko, když jsem jenom o devět let starší než ty!“ ucedí dotyčná. „A teď odejdi, uvidíš ji za půl hodiny.“

„Avo!“ zavolá Jesse přes mámu.

Znovu se podívám na Kate, která kývne hlavou, protože okamžitě pochopí směr mých myšlenek. Obě se rozbíháme ke dveřím, na nichž visí šaty, Kate vyhákně ramínko z věšáku nahoře a já беру do náruče jejich spodní okraj, načež obě spěcháme do koupelny, kde je věšíme na vnitřní stranu dveří.

Kate se zasměje. „Myslíš, že se tvoje máma poučí, nebo se bude dál pokoušet ho zkrotit?“

„Já ti nevím.“ Uhlazuju přední stranu šatů, následuju Kate zpátky do pokoje a zavírám za sebou. Máma pořád brání vstupní dveře tím, že je dole zapírá vlastní nohou. To Jesseho nezastaví.

„Jesse, ne!“ snaží se ho přetlačit. „Tak neblázni! Nosí to smůlu. Copak nemáš žádnou úctu k tradicím, ty paličáku?“

„Pusťte mě dovnitř, Elizabeth.“ Jesse už zatíná zuby, to poznám.

Ohlédnu se po Kate a zakroutím hlavou. Jesse mi právě válcuje mámu přesně, jak slíbil, že to udělá, když se mu někdy postaví do cesty. A ona mu v cestě prokazatelně stojí.

Kate si bere z tácu další sklenku a nenuceně se vydává ke dveřím. „Elizabeth, prostě ho pusťte dovnitř, stejně ho nezastavíte. Ten chlap je jako nosorožec.“

„Ne!“ Máma se bojovně zapírá o podpatky, i když jí to nepomáhá. To už by měla vědět, přestože s Jessem zatím strávila jen málo času. „On sem ne... Teda! Jesse Warde!“

Musím se v duchu smát, když sleduju, jak je moje odhodlaná máma zlehka odsunuta dozadu, zvednuta ze země a opatrně postavena kousek stranou, aby si ke mně můj nastávající uvolnil cestu. Máma si rovná šaty a upravuje příčesek, celou dobu přitom dští oheň a síru na toho mého provokatéra. Vracím se pohledem do otevřených dveří, kde zahlédnu zelené oči plné touhy, které mě pozorně sledují. Jesseho obličej je bezvýrazný, tváře má zarostlé. Můj chtivý pohled pomalu putuje dolů po jeho polonahém těle, protože má na sobě jenom volné šortky. Hrudník má vlhký a vlasy ztmavlé potem. Zase byl běhat.

„Tak!“ dopálí se máma. „Avo, řekni mu, ať odejde!“ Je v pěkné ráži.

Podívám se Jessemu do očí. „To je v pohodě, mami. Dej nám pět minut.“

Oči mu souhlasně zajiskří, když stojí a trpělivě čeká, až to máma vzdá a nechá nás o samotě. Máma to neocení, ale i tohle malé gesto je na něj nezvykle ohleduplné. On si na mě činí nároky kdykoliv a kdekoliv, takže skutečnost, že mámu fyzicky nevykázal z místnosti, je vskutku překvapivá. Sice ji převálcoval, ale mohl se do toho obout ještě víc.

Periferním pohledem zahlédnu, jak se Kate přidružuje k mámě a bere ji za paži. „No tak, Elizabeth. Jenom pár minut, to neublíží.“

„Ale je to tradice!“ hádá se máma, přesto Kate dovolí, aby ji odvedla pryč. Usměju se. Na mém vztahu s Jessem není tradičního vůbec nic. „Co to má vůbec Jesse za modřinu na prsou?“ zaslechnu, jak se máma ptá, když ji Kate vystrkuje ven z místnosti.

Dveře se zavírají a my dva se do sebe vpíjíme hlubokými pohledy, velmi dlouho ani jeden z nás nepromluví. Jenom ho hltám

očima, každý precizně vykreslený sval, každý dokonalý centimetr neředěné krásy.

Nakonec promluví on: „Nechci odlepit oči od tvého obličeje.“

„Ne?“

Lehce zavrtí hlavou. „Když to udělám, uvidím krajky, že jo?“

Přikývnu.

„Bílé krajky?“

„Slonovinové.“

Nepatrně se mu rozšiřuje hrudník. „A jsi vyšší, takže máš nazuté lodičky.“

Znovu kývnu. Jestli uhne očima dolů, mohlo by to být nebezpečné pro mé vlasy, make-up i spodní prádlo. Taky by to mohlo být nebezpečné pro náš pevný časový rozvrh. Každou chvíli tady nahoře čekám Tessu, která si přijde zkontrolovat, jestli jsem připravená, řekne mi, kolik schodů vede do zimní zahrady a jak dlouho mi potrvá, než se tam dostanu.

Jesse párkrát zamrká a já vím, že letmému pohledu neodolá. Radši by se měl ovládat, než to schytá naplno, a já taky. Je to dřina. Po spáncích mu stékají kapky potu, které putují dál přes krk na hrud', a než zmizí za lemem šortek, zalesknou se na vlnkách břišních svalů. Nervózně přešlápnu, když odlepí oči od mých a neuspěchaně sune pohled dolů po mém těle. Během té pouti mu viditelně těžkne dech. Po těle se mi rozlévá mravenčení; chtěla bych svou reakci na jeho dokonalost ovládat, jenže zároveň chci, aby si mě teď hned vzal.

„Právě sis podal mou matku.“ Snažím se skrýt touhu v hlase, ale jako vždy selhávám na celé čáře. Tomu chlapovi se nedá odolat, zvlášť když se na mě dívá takhle – když mě hladově hodnotí pohledem.

Pohnu se dřív než on. Pomalu přecházím přes pokoj a zastavuji se v těsné blízkosti Jesseho potem zbroceného těla. Zvedám

oči k jeho plným rtům. Dech se mu dál prohlubuje, takže se naše hrudníky téměř trou.

„Stála mi v cestě,“ namítá tiše a přitom mi dýchne do tváře.

„Tohle přináší smůlu. Před svatbou bys mě neměl vidět.“

„Zkus mi v tom zabránit.“ Skloní hlavu a něžně se mi otře o rty, jinak se mě ale nedotýká. „Chybělas mi.“

„Je to jenom dvanáct hodin.“ Hlas mám hluboký a vášný, ačkoliv vím, že bych ho neměla provokovat k fyzickému kontaktu, když se přede mnou tyčí jako hora nabuzených svalů a já tu stojím ve slonovinových krajkách s dokonale upravenými vlasy a bezchybným líčením.

„Moc dlouho.“ Pomalu mi olízne spodní ret a vymámí ze mě tiché vzdychnutí. Okamžitě bojuju s přirozeným instinktem chytit ho za široká ramena. „Tys pila,“ vyčítá mi tiše.

„Jenom jsem si srkla.“ Má nos jako lovecký ohař. „Tohle bychom neměli dělat.“

„Nemůžeš vypadat takhle a přitom říkat takové věci, Avo.“ Přitiskne ke mně rty, jazykem hledá vstup a povzbuzuje mé rty, aby se rozevřely a přijaly ho. Jeho teplo mi zklidňuje nervy; když si mě podmaňuje, vše je zapomenuto. Ruce ale pořád drží u těla. Naše ústa jsou jediným společným pojítkem, ale je to stejně podmanivé jako vždy. Smysly mám nabuzené, mysl rozervanou a tělo v jednom ohni touhou po něm. Jenže on pokračuje v pouhých pomalých pohybech jazyka, který čas od času stáhne, aby jím pohladil mé rty a zase se vrátil do mých úst. Vzdychnu nad jeho dokonalým tempem a mezi stehny ucítím nevíтанé tepání vyvolané jeho něžným laskáním.

„Jesse, zmeškáme svou vlastní svatbu.“ Musím ho zastavit dřív, než to jeden z nás pozene dál. Klidně bych to mohla být já.

„Hlavně mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Skousne mi ret a nechá si ho pomalu protéct mezi zuby. „Nikdy mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Pomalu klesá na kolena, bere mě za ruce a stahuje

mě dolů. Skopávám boty a následuju ho. Chvilí sleduje palce, kterými krouží po hřbetech mých rukou, a pak ke mně zvedá úchvatně zelené oči. „Jsi připravená to udělat?“ ptá se potichu.

Zatvářím se nechápavě. „Ptáš se mě, jestli si tě ještě pořád chci vzít?“

Nepatrně zvlíná rty. „Ne, v tom nemáš na výběr. Jenom se ptám, jestli jsi na to připravená.“

Bojuju s vlastním úsměvem nad jeho upřímností. „Co kdybych řekla, že ne?“

„To neřekneš.“

„Tak proč se ptáš?“

Ostýchavě se pousměje a pokrčí rameny. „Jsi nervózní. Nechci, abys byla nervózní.“

„Jsem nervózní z toho, *kde* se vdávám.“ Myslím, že mám i normální nervy, které prožívá každá nevěsta, ale místo, kde se bereme, mi dělá zdaleka největší starosti.

Jeho úsměv se vytrácí. „Avo, o všechno je postaráno. Říkal jsem ti, aby sis nedělala starosti, tak bys taky neměla. Tečka.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě k něčemu takovému přiměl.“ Skláním hlavu, protože se cítím malinko provinile, že jsem pochybovala o jeho slovech. Vím přesně, proč se bereme v Panském sídle. Není tu žádný pořadník, nemusíme dělat žádné další rezervace. Je to místo, kde mě může provést uličkou bez dalších odkladů.

„No tak,“ zvedá mi bradu a nutí mě podívat se do jeho mučivě pohledné tváře. „Přestaň s tím.“

„Omlouvám se,“ zamumlám.

„Avo, kotě, chci, aby sis dnešek užila, ne aby sis dělala hlavu s něčím, co se nikdy nestane. Opakuju – nestane se to. Nikdy se o tom nedozví, slibuju.“

Setřásám ze sebe stísněnost a pokouším se o úsměv, skutečně se po jeho povzbudivých slovech cítím líp. Věřím mu. „Tak jo.“

Dívám se, jak vstává, přechází k velké komodě a něco loví z šuplíku. Za chvilku se vrací s velkou osuškou. Nechápavě nakrčím obočí, když přede mnou znovu klesne na kolena a otře si do ní tvář, potom si s ní vysuší vlhké vlasy a nakonec si ji rozprostře na hrudi.

Rozevírá náruč. „Pojď sem,“ dožaduje se klidně a já nemarním čas a choulím se mu na klín. Necháávám ho, aby mě objal, přes ručník mu tisknu obličej na prsa. „Lepší?“ ptá se a přitahuje si mě blíž.

„Mnohem lepší,“ zašeptám do ručníku. „Miluju tě, můj pane Majiteli,“ zazubím se.

Cítím, jak to s ním lehce zaškube, což je neklamná známka jeho tichého smíchu. „Myslel jsem, že jsem tvůj bůh.“

„To jsi taky.“

„A ty jsi moje pokušitelka. Nebo bys mohla být moje první dáma Panského sídla.“

Odrážím se od jeho hrudi a zjišťuju, že se na mě poťouchle křením. „Nejsem žádná tvoje první bordelmamá!“

Zasměje se a přitahuje si mě zpátky. Požitkářsky mě pohladí po lesklých vlasech a s uspokojením se zhluboka nadechne. „Jak chceš, dámo.“

„Dáma úplně stačí.“ Uvědomuju si, že rukama kloužu po jeho zádech zvlhlých potem, ale je mi to jedno. „Já tě tak miluju.“

„Já vím, že jo, Avo.“

„Musím se připravit. Dneska se vdávám, víš?“

„Opravdu? Kdo je ten šťastnej parchant?“

S úsměvem se od něj znovu odtáhnu. Chci ho vidět. „Jeden vyzyvavý, neurotický maniak posedlý kontrolou.“ Zvedám ruku a přikládám dlaň na jeho drsnou tvář. „Je tak hezký,“ zašeptám a pátravě se zahledím do jeho očí, které mě pozorně sledují. „Když se mě dotkne, přestávám dýchat, s oblibou mě šuká do bezvědomí.“ Čekám, že mě napomene, ale on jenom pevně semkne rty, a tak se

nakloním a políbím ho na tvář, odkud si razím cestu ke rtům. „Nemůžu se dočkat, až si ho vezmu.“

„Co by asi udělal, kdyby tě přistihl, jak se líbáš s cizím chlapem?“ vyzvídá, zatímco mě líbá.

Zaculím se. „Ach, pravděpodobně by ho vykastroval a dal by mu na vybranou mezi pohřbením do země nebo kremací. Asi tak nějak.“

Vykulí na mě oči. „To zní dost majetnický. Myslím, že bych se mu nechtěl dostat do cesty.“

„To fakt nechťej. Protože by tě převálcoval.“ Pokrčím rameny a on se zasměje. Je to smích, při kterém mu zajiskří oči, kolem nichž vystoupí vějířky drobných vrásek. „Udělal sis obrázek?“ popichuju ho.

„Jasně, jsem podělaný strachy.“ Kácí se na záda a mě bere s sebou. „Ale troufnu si na to. Polib mě.“

Bez váhání se do toho pouštím, pokrývám jeho tváře drobnými polibky a přitom spokojeně předu jako kočka, jenže mi to není dopráno na dlouho.

Dveře se prudce otevírají. „Jesse Warde! Koukej odlepit to své upocený tělo od mojí dcery!“ Mámin šokovaný výkřik přerušuje naši intimní chvíli.

Začínám se smát, ani mámino pohoršení mě nedokáže odpoutat od Jesseho. A on v tom jede se mnou.

„Avo! Budeš cítit potem. Vstávej!“ Její rozezlené podpatky začnou klapat naším směrem. „Tesso, buďte tak hodná a pojdte mi sem pomoci.“

Najednou cítím ruce, které mě chytají za různé části těla a snaží se mě od Jesseho odtrhnout. „Mami! Přestaň!“ směju se a chytám se Jesseho pevněji. „Já vstanu!“

„Tak se zvedni! Za půl hodiny se vdáváš, vlasy máš jako z hororu a porušuješ tradici tím, že se tu válíš po podlaze s budoucím manželem,“ láteří ještě o něco víc. „Tesso, řekněte jí něco!“

„Je to pravda, Avo, dáme se do toho.“ Tessin drsný chraplák se mi zadře pod kůži. Za normálních okolností je příjemná, ale jak jde o časový harmonogram, je ukrutně nelítostná.

„Dobrá, dobrá,“ zahučím, sbírám se z Jesseho těla a upravuju se.

„No teda, podívej se na sebe,“ zaběduje máma a pokouší se mi uhladit rozčuchanou hřívou. Bojuju, abych udržela vážnou tvář, především když se podívám na Jesseho, který nejeví nejmenší vůli k odchodu, místo toho si zakládá ruce pod hlavu, aby mohl sledovat, jak mě máma postrkuje a popotahuje. „Chováte se jako děti,“ pokračuje máma a zapíchne rozzlobený čokoládový pohled do mého vyzývavého chlapa. „Ven!“

„No jo.“ Dotyčný se jedním plynulým pohybem zvedá z podlahy a přitom se mu zavlní vyrýsované svaly. Neuniká mi Tessin zálibný pohled, ale ta se z oněmělého úžasu rychle vzpamatuje, když si všimne, že ji sleduju se zdviženým obočím.

„Já se postarám o ženicha!“ prohlásí a kouká všude kolem, jenom ne na trup mého boha. „Jesse, pojďte.“

„Moment.“ Jesse se zadívá na můj krk. „Kde máš přívěsek?“

„Sakra!“ Ruka mi okamžitě vylétá k hrudi a očima zapátrám po podlaze. „Sakra, sakra, sakra! Mami!“

„Avo!“ okřikne mě Jesse. „Prosím! Dávej si pozor na pusu!“

„Hlavně žádnou paniku!“ Máma si kleká a nakukuje pod postel, zatímco já skenuju očima každý centimetr hustého koberce.

„Tady je!“ Tessa zvedá diamantový přívěsek z podlahy. Jesse jí ho prakticky trhá z ruky a hrne se ke mně.

„Otoč se,“ zabručí a já ho s bušícím srdcem bez váhání poslechnu. Ten zatracenej diamant bude moje smrt. „Tak.“ Zároveň mi přitiskne rty k ramenu a klín k zadku.

„To tě odnaučí takhle se válet po zemi,“ peskuje mě máma. „A teď ven!“ zatahá Jesseho za paži a on jí tentokrát neodporuje.

Otáčím se a s mávnutím udělám pukrle, čímž si vysloužím další mámino zafunění a Jesseho šibalský úsměv, než ho Tessa definitivně vyžene z pokoje.

„Tak. A teď si koukej obléct ty šaty, Avo O’Sheaová. Kde vlastně jsou?“

Ukážu na koupelnu a dosedám na okraj postele. „V koupelně. A za chvíli mě už takhle oslovovat nebudeš,“ poučím mámu samolibě.

Ta odhodlaně rázuje přes pokoj. „Pro mě budeš vždycky Ava O’Sheaová,“ zpraží mě. „Vstávej. Každou chvíli dorazí tvůj otec, aby tě doprovodil dolů.“

Stoupám si a urovnávám si spodní prádlo. „Jak to zvládá?“

„Tvůj táta?“ ověřuje si. „Je nervózní, ale to vyřeší pár skleniček whisky. Nesnáší, když je středem pozornosti.“

To je pravda. Určitě se nemůže dočkat, až mě předá Jessemu, aby mohl uniknout zájmu ostatních a ukrýt se zase v davu. Mluvili jsme spolu o proslovu a já z jeho výrazu vyčetla strach. Říkala jsem mu, že to nemusí dělat, ale on na tom trval a máma taky.

Máma sundává šaty z ramínka a nastavuje mi je. Opírám se jí rukou o paži, vstupuju do nich a nechávám ji, aby mi je vytáhla nahoru a já mohla provléknout ruce decentními ramínky. Otáčí mě zády k sobě a zapíná tucty drobných perlových knoflíčků, které mi lemují páteř až na bedra. Přesouvá mi ruce na ramena, aby mi narovnala ramínka. Najednou zmlkne a zaráží se v pohybu. Víím, co uvidím, když se na ni podívám, a nejsem si jistá, jestli to zvládnou. Pak zaslechnu tichý vzlyk.

„Mami, prosím tě, nech toho.“

Její ruce se vrací do akce. „Čeho?“

Otáčím se a moje podezření se potvrzuje. Oči má zvlhlé, a navíc jí uniká nenápadné fňuknutí. „Mami,“ varuju ji mírně.

„Bože, Avo.“ Prchá do koupelny, odkud slyším zuřivé odmotávání toaletního papíru z role a smrkání. Potom se objevuje zpátky ve dveřích a potukává si kapesníčkem pod očima. „Promiň. Až doted jsem to zvládala tak dobře.“

„To víš, že jo,“ chlácholím ji. „Mohla bys mi tu pomoci?“ Rozptýlení, přesně to teď potřebuje.

„Jasně, jasně. Co mám dělat?“

„Boty,“ ukážu k místu, kde jsem je skopla. Zvedá je a staví mi je k nohám.

„Děkuju.“ Zvedám si okraj šatů rozprostřených na zemi a nazouvám se zpátky do louboutinek. „Co můj obličej?“

Zasměje se. „Myslíš po tom, cos ho důkladně otřela o celé Jesseho tělo?“

„Jo,“ odpovídám a odcházím do koupelny, abych se zkontrolovala v zrcadle.

„Možná by to spravila trocha pudru navíc,“ volá na mě.

Má pravdu, to nejspíš ano. Jsem trochu zarudlá. Sahám pro štětec a párkrát si jím přetřu tvář, oživuju si lesk na rtech a přidávám trochu řasenky. Poté, co jsem se lehce vyválela na podlaze, nemám už vlasy tak hedvábně hladké, ale hřebínek je stále bezpečně na svém místě. Cítím se líp. To se mnou dělá on. Zbavuje mě úzkosti svou pouhou přítomností. Nemůžu se už dočkat, až donesu svou krajkami pokrytou zadnici dolů a setkám se s ním.

Znovu si povytáhnou lem šatů a vycházím ven z koupelny, přehazuju si vlasy přes rameno a dopřávám si uklidňující výdech. „Jsem připravená,“ oznamuju, ale vzápětí se zarážím, protože zjišťuju, že máma už není sama.

„Teda, Josephe, podívej se na ni!“ vykřikne máma, zaboří obličej do tátova ramene a roní slzy na jeho třídičný tmavošedý oblek. Kate se natahuje a s nenápadným zakoulením očí ji hladí po zá-

dech, zatímco táta ji láskyplně objímá kolem pasu. Je to vzácná chvílka. Táta rozhodně není žádná citlivka.

Usměju se na něj a on mi to oplácí.

„Nic neříkej,“ varuju ho.

„To by mě ani nenapadlo,“ zasměje se. „Snad jenom, že vypadáš krásně. Opravdu krásně, Avo.“

„Fakt?“ ptám se v šoku nad jeho projevem otevřené náklonnosti, i když to byla pouhá slova.

„No jistě,“ ostře přikývne. „Takže jsi připravená?“ Odklání od sebe mámu a uhlazuje si oblek, přičemž předstírá, že své dceři před chvílí neřekl pár vlídných slov.

„Jasně, jsem připravená jako nikdy dřív. Odved' mě za Jessem, tati,“ poroučím a má to očekávaný efekt – všichni se mému rozkazu zasmějí. Tak je to mnohem lepší. Nedokážu se vypořádat s takovým rozruchem navíc. Jesse ho kolem mě vytváří dost a dost.

Do pokoje se hrne Tessa. „Tak, vážení. Co vás tu zdržuje?“ ptá se a rozhlíží se po ostatních, kteří na mě pořád zírají. „Elizabeth, Kate, vás dvě poprosím, abyste se odebraly dolů,“ posílá je pryč z pokoje. „Avo, s vámi se sejdu za tři minuty v zimní zahradě.“

Nechává nás s tátou o samotě. „Víš, tati, teď bys mi měl nabídnout rámě,“ škádlím ho.

Táta se zašklebí. „Na jak dlouho?“

„Přijde na to, kolik času ti zabere odvést mě dolů.“ Sahám po své svatební kytici – jediné kale.

„Tak do toho praštíme.“ Táta mi nastavuje rámě a já se do něj zavěšuju. „Připravená?“

Přikývnu a nechávám se jím vést do zimní zahrady, kde už na mě čeká můj pan Majitel.

2

Kate a Tessa na nás čekají u dveří do zimní zahrady. Moje svatební koordinátorka vypadá potěšeně, moje kamarádka přiopile. Pokouším se zachovat klidný dech, protože cítím, jak vedle mě táta tuhne. Střelím po něm očima, ale on zarytě upírá pohled přímo před sebe.

„Jsi připravená?“ ptá se mě Kate a ohýbá se, aby mi pečlivě rozprostřela šaty. „Nechce se mi věřit, že se vdáváš bez závoje.“

„To by ani nešlo,“ ozývá se Tessa. „Tyhle šaty závoj nepotřebují,“ tvrdí a zároveň mi upravuje vlasy a naposledy kontroluje líčení.

„Chce mi vidět do obličeje,“ řeknu tiše a pevně semknu víčka. Najednou na mě doléhá závažnost celé situace. Teď se to stane. Cítím, že se mi stahuje hrudník a že se začínám třást. Toho muže znám sotva dva měsíce, a už si ho беру. Jak se to stalo?

Dveře zimní zahrady se otevírají a k mým uším se okamžitě nese hudba. V tu chvíli zjišťuju, že je to *At Last* od Etty Jamesové. Uvědomuju si, že jsem si ani nevybrala hudbu dle vlastního vkusu. Neudělala jsem vůbec nic. Nemám zdání, co se bude dít a kdy se

tak bude dít. Očima bloudím po zemi u svých nohou, znenadání se mi chce brečet. Vím, co uvidím, když vzhlednu.

Cítím, jak do mě táta šťouchne loktem, a podívám se na něj. Setkávám se s jeho laskavým povzbudivým pohledem. S mírným úsměvem nakloní hlavu ke straně a já se podívám směrem, který mi naznačuje. Se stisknutými rty pomalu otáčím oči. Sakra, udělala jsem moc dobře. Vím, že jsou všechny pohledy upřené ke mně, ale je to zelenooký muž na konci uličky, ke kterému se neochvějně upírá ten můj. Ruce má spojené a volně svěšené před světle šedým oblekem s vestičkou; je otočený mým směrem. Aniž by ze mě spustil oči, pootevře rty a zlehka zavrtí hlavou. Táta do mě znovu drcne a já vydechnu zadržovaný vzduch. Pak si všímám Kate, která kráčí před námi. Jenže se mi nedaří přimět nohy k pohybu. Zdá se, že nejsem schopná zprostředkovat svalům požadované instrukce. Probouzím se z transu a nutím nohy, aby mě nesly dál, ale daří se mi udělat jenom dva kroky, než Jesse sám vyrazí mým směrem. Slyším, jak máma zalapá po dechu – nepochybně v šoku nad Jesseho neúctou k tradicím – a zarážím sebe i tátu v postupu, abych na Jesseho počkala. Tváří se zcela vážně, a když dojde ke mně, zahřeje mi kůži spalujícím pohledem – očima putuje po každickém centimetru mého obličeje a nakonec se zastaví na mých rtech. Pomalu zvedá ruku, přikládá mi ji k tváři a pohladí mě palcem. Přimknu se mu do dlaně, nedokážu si pomoci. Díky jeho dotyku ze mě opadávají všechny obavy, srdce se mi zklidňuje a tělo uvolňuje.

Sklání se a přikládá mi rty k uchu. „Podej mi ruku,“ zašeptá.

Poslechnu a on ode mě poodstoupí, jemně mě za ni vezme a zlehka ji shora políbí. A pak mi bleskově zaklapne pouta kolem zápěstí. Střelím po něm očima a zjišťuju, že mu v koutcích hezých rtů pohrává úsměv, ale na mě se nedívá. S pohledem upře-

ným dolů si pohotově upevňuje druhé oko pout k vlastnímu zá-
pěstí. Co to kruci vyvádí? Pohlédnu na tátu, ale ten jenom zavrtí
hlavou; pak se podívám na mámu a spatřím ji s hlavou v dlaních
a očividně zoufalou. Táta mě pouští a odchází dopředu, aby se
připojil k mámě, která ho častuje pohoršeným šepotem, jakmile
k ní dojde. Očima přelétnu dav shromážděných a zaznamenávám,
že všichni, kteří Jesseho znají, se usmívají, zatímco ti, kdo ho ne-
znají, mají vykulené oči a otevřené pusy. Kate se Samem potlačují
výbuch smíchu, John blýská zlatým zubem a pak je tu můj bratr.
Na toho jsme dojem neudělali.

Zato já jsem totálně ochromená, ale nechápu proč. Jesse se jako
obvykle chová, jak se mu zlíbí, ale na naší svatbě? Před zraky mé
rodiny? Máma se z toho pomine. Až doteď se nic nedělo podle
tradic – nic se nepodobá snové svatbě, kterou pro mě nepochybně
plánovala od dob, kdy jsem bývala malou holčičkou.

Konečně se vzpomatuju a zadívám se mu do očí. „Co to děláš?“
promluvím tiše.

Nakloní se, letmo mě políbí na rty a pak se mi přesune k uchu.
„Vypadáš velmi šukézně.“

Zajíknu se a prudce rudnu. „Jesse, lidi čekají.“

„Tak ať si počkají.“ Polibky si razí cestu zpátky k mým rtům. „Ty
šaty se mi opravdu moc, moc líbí.“

Ještě aby ne, vždyť jsou samá krajka. Očima střelím po mámě,
která právě vrhá omluvný pohled na oddávajícího, a zacukají mi
koutky. Zvedám ruku, abych mu hrábla do tmavých, špinavě blond
vlasů, a zatahám ho za ně. Na tohle už bych měla být zvyklá. „Pane
Warde, jenže teď kvůli vám čekám i já.“

Cítím, jak se mi Jesse u ucha usměje. „Jste připravená mě milo-
vat, ctít a poslouchat?“

„Jsem. Tak už si mě vezmi.“

Narovnává se a věnuje mi úsměv, který si šetřil jenom pro mě. „Pojď se vdávat, krásko moje.“ Spojuje naše už beztak spoutané ruce a provádí mě svatební uličkou.

„Na,“ podává mi zpola plnou flétnu se šampaňským. „A moc s tím nespěchejte, paní Wardová.“ Jeho rozpolcenost, s jakou mi dovo-luje pozřít perlivý nápoj, je zjevná.

Volnou rukou sahám po sklenici, než si svou nabídku rozmyslí. V poslední době se k mému pití stavěl ještě odmítavěji a já přesně vím proč. „Odemkneš už ta pouta?“ chci vědět.

„Ne,“ odpovídá bez váhání. „Celý den se ode mě nehneš.“ Na-značuje Mariovi, aby mu podal láhev vody. Dochází mi, že si s Jes-sem nikdy nedopřeju sklenku něčeho na uvolnění, a to dokonce ani na naší svatbě.

Rozhlížím se po baru a vidím, jak si všichni povídají, pochut-návají na drobném občerstvení a popíjejí šampaňské. Panuje tu uvolněná a poklidná atmosféra a přesně tak se cítím i já. Poté co Jesse znesvětil všechno tradiční, řekli jsme si své ano, načež se opět vrátil k neúčtě vůči tradicím, protože mě vášnivě políbil, oto-čil se zády k oltáři, zvedl mě do náruče a vyrazil ze zimní zahrady. Moje nebohá máti přitom vlála za ním a trvala na tom, aby počkal na hudbu. Neměla šanci. Poté jsem byla pěkně vysazena na stolič-ku u baru a zasypávána polibky, zatímco dav svatebčanů se trousil za námi.

Mou pozornost upoutá Dan na druhé straně místnosti. Je tak zamlklý a neustále se dívá Kateiným směrem, což znamená, že taky sleduje Sama. Věděla jsem, že to přijde – jakmile jsem je vidě-la, došlo mi, že to bude složité, a se Samem na obzoru to snad už složitější být nemůže.

„Na co myslíš?“

Obrátím se zpátky k Jessemu a usměju se. „Na nic.“

Přitiskne se ke mně a s dlaní položenou na mém zátylku mi promne krk. „Jsi šťastná?“

„Jsem,“ odpovídám bez váhání. Jsem štěstím bez sebe. A on to moc dobře ví.

„Fajn, tady jsem skončil. Líbej mě, ženo.“ Sklání se a nabízí mi své rty.

„Pobouřil jsi mou matku,“ vyčtu mu mírně.

„Z toho se dostane. Řekl jsem, abys mě líbala.“

„Myslím, že nedostane. Zkazil jsi její velký den,“ culím se.

„Nenuť mě, abych si o to říkal znovu, Avo,“ varuje mě. Natáhnu se po něm, přivinu si ho k sobě a udělám přesně to, co po mně chce.

„To už by stačilo!“ vřískne mi vedle ucha mámin pronikavý hlas. „Koukej z mé dcery sundat ta pouta!“ Zahrká mi zápěstím. „Jesse Warde, s vámi by neměl trpělivost ani svatý! Kde je klíč?“

Jesse se odtáhne a s přimhouřenýma očima upřenýma na mámu praví: „Na místě, kam byste se nikdy neodvážila, Elizabeth.“

Máma se zajímá a vrhne na mě rozhořčený pohled. „Tvůj manžel je postrach.“

„Přesto ho miluju,“ pronesu a máma musí bojovat s láskyplným úsměvem, který jí zvlní třešňově rudé rty, protože se zoufale snaží zachovat dotčený výraz, ale já vím, že ho má taky ráda. Ví, že se jí líbí, jak moc mě Jesse miluje, a i když ji dohání k šílenství, zároveň ji okouzluje. Stejný vliv má na všechny ženy. To, že je Elizabeth náhodou mou matkou, ji nečiní imunní vůči jeho schopnostem.

„Já vím, že ano, miláčku,“ poplácá mě máma po tváři a otáčí se k baru, aby si přivolala Maria a jeho *Mistrovský Mícháný*.

„Výborně!“ přitočí se k nám Tessa a bere mi skleničku z ruky. „Fotograf už je připravený. Co kdybychom nejdřív pořídili rodin-

né snímky a pak vám udělali pár fotek sólo? Budete si muset sundat ta pouta.“

Sleduju, jak odkládá mou sklenku na bar a natahuje se po Jesseho vodě, ale on uhýbá a nechává Tessu hrábnout do prázdna. „My dva se fotit nebudeme. Už jsem ti to říkal,“ připomíná jí.

„My se nebudeme fotit?“ vyhrknu v šoku. Tuhle tradici taky převálcuje?

„Nějaké fotky mít musíte,“ trvá na svém Tessa. „Přece nechcete přijít o vzpomínky?“ Zatváří se zděšeně. Vsadila bych se, že si přeje, aby se nás nikdy neujala. Nebo aby se neujala Jesseho; já s organizací tohoto dne nemám celkem nic společného.

„Tesso, odvedte ven na focení rodinu,“ nařizuje Jesse. Je to *ten* hlas. „Já žádné fotky na památku nepotřebuju.“

Polekaně se na něj podívám. „My nebudeme na rodinných fotkách?“ Panebože, další důvod mámina rozčarování.

„Ne,“ odpovídá rozhodně.

„Nemůžeš mámě upírat svatební fotku s vlastní dcerou!“ Neodpovídá, jenom nenuceně pokrčí rameny.

Podrážděně zakoulím očima. „Ty jí to děláš naschvál,“ zavrčím. „Jdeme se fotit.“

„Ne, nejdeme,“ odsekne.

Odhodlaně se na svého skvěle vypadajícího muže zamračím. Tohle mi nepokazí. „Ale jdeme. Tohle je i moje svatba, Warde.“

Zaráží se s láhví v půli cesty k překvapeně pootevřeným ústům. „Ale chci chvíli soukromí. Jenom ty a já.“

„Až se vyfotíte,“ řeknu s notnou dávkou autority v hlase. Všimám si, že se začíná tvářit nasupeně, ale tuhle bitvu mu nedaruju.

Nasazuje mírně podrážděný výraz, ale už se nehádá. Místo toho dává Tesse pokyn, aby shromáždila hosty a odvedla je na pozemek za sídlem. Sleduju, jak se Tessa bleskově vžívá do role or-

ganizátorky a volá na všechny, aby laskavě opustili bar a odebrali se do zahrady.

„Tak teda pojd’“, zabručí Jesse, zvedá mě ze stoličky a opatrně mě staví na nohy. V duchu si gratuluju. Učí se, nebo se možná učím já – jak s ním vycházet. Nejsem si jistá, ale faktem je, že děláme velké pokroky. Ví, kdy má povolit, a já to vím taky.

Vede mě ven na slunce směrem ke shromážděným hostům. Zatímco se blížíme, Tessa směřuje lidi na různá místa, ale máma je zase hbitě přemísťuje. Očima přelétnu celou scénu a vidím, jak je Kate odtržena od Sama. Ihned zatékám pohledem k Danovi a zahlédnu to, co jsem čekala. Zhnusený pohled. Copak to máma dělá schválně?

Podívám se na Jesseho. „Prostě udělej, co se po tobě bude chtít, prosím.“ Čím víc se bude vzpouzet, tím déle to bude trvat a tím víc bude máma vystresovaná.

„Když mi slíbíš, že spolu budeme chvíli o samotě.“

„Slibuju, že budeme chvíli o samotě,“ uchechtnu se.

„To je dobře. Nesnáším, když se o tebe musím dělit,“ remcá a já se usměju. Je mi to známo.

Následující hodinu tráví Jesse naprostou spoluprací. Mění polohu, kdy se mu řekne, usmívá se, když se to po něm žádá, a dokonce mi bez připomínek sundává pouta, když se fotím bez něj. Ovšem po posledním cvaknutí spouště mě zvedá a odnáší zpátky do sídla.

Zanedlouho už jsme sami v jednom ze sídelních apartmá – v tom, kde mě zahnal do úzkých a pokusil se mě svést, v tom, kde jsem se připravovala na naši svatbu. Dveře za námi měkce zaklapnou a Jesse mě vede k majestátnímu lůžku se saténovým povlečením. Zvedá mě, leze na postel a pokládá si mě pod sebe. Rázem se na mě dívá pár hladových zelených očí.

„Konečně sami,“ zašeptá a něžně mě políbí, načež mi přitiskne obličej ke krku.

„Ty se chceš mazlit?“ ptám se trochu překvapeně.

„Přesně tak.“ Přitulí se těsněji. „Chci se pomazlit s manželkou. Odmítneš mě?“

„Ne.“

„To je dobře. Naše manželství bude mít ten nejlepší začátek,“ pronese zcela vážně.

A tak se nechávám pomazlit. Přijímám jeho váhu, jeho vůni a tlukot jeho srdce na mé hrudi. Naše klidná chvílka se mi líbí, ale s pohledem upřeným na vysoký strop se mé myšlenky přirozeně stáčí k tomu, co jsem celé týdny potlačovala – k úvahám, kterým jsem se ze všech sil snažila vyhýbat. Nemožné. Dokonalost tohoto okamžiku, naší vzájemné lásky, je zkalena realitou výzev, které na nás čekají.

Mikael se neozval, a proto předpokládám, že je stále v Dánsku. Této výzvy jsem prozatím ušetřena, i když je jasné, že se bude muset brzy vrátit. Nepochybuju o tom, že si hned vynutí naše setkání. Ani Coral se zatím neobjevila a Sarah dostala padáka, když se přiznala ke všemu, co jsem stejně věděla, že udělala. Kladla jsem otázky, chtěla jsem vědět víc, ale moje vyšetřování zarazil jeden přísný pohled, který říkal, nech to být. Radost z toho neměl, zato já byla šťastná. Sarah je pryč. Víc nepotřebuju. Ani Matt se už neozval, takže mu to konečně došlo, i když mě fakt docela zajímá, odkud ví o Jesseho problému s alkoholem. A pak je tu moje peri-oda, která má přijít v pondělí. Nikdy jsem se na ni tolik netěšila. Dítě? Na to nedokážu ani pomyslet, přesto jsem si vědoma toho, že strkám hlavu do písku, a to pořádně hluboko.

Jesse už se o tom nezmínil, ale já vím, že chce, abych otěhotněla. Taky vím, že se kvůli tomu choval úskočně. Postupně jsem

toho vyzývavého a kontrolou posedlého provokatéra poznávala – v průběhu času jsem odhalila, že má problémy s pitím, ovládáním druhých a nároky, které na ostatní klade. Ale tuhle jeho stránku nikdy nepochopím. Nebo možná jo. Rád by si mě pojistil, to je celkem jasné. Pravděpodobně si myslí, že by mu to dítě zajistilo. A zároveň by bylo dokonalým důvodem, abych nechala práce, což je další věc, kterou by si moc přál. Jenže já mám svou práci ráda. Líbí se mi trávit dny nad návrhy a probírat je s klienty na jednáních. Tohle nevzdám. Budu s ním tvrdě bojovat... pokud nejsem těhotná. Nemám nejmenší tušení, co bych dělala, kdyby ano. Jsem si jistá, že si můj cyklus ohlídá, to před ním neutajím. Donutila jsem ho používat kondom celé dva týdny a on mi dával jasně najevo, jak ho to otravuje, ale jestli nejsem těhotná, chci, aby to tak zůstalo.

„Uděláš pro mě něco?“ optám se tiše.

„Cokoliv.“ Horký dech na krku mě přinutí pootočit hlavu jeho směrem a povzbudit ho, aby se na mě podíval. Zvedá hlavu s najeďnou pocuchanými vlasy ze svého úkrytu a pohledem nachází mé oči. „Co by sis přála, kotě?“

„Mohl bys pomlčet před Patrickem o Mikaelovi?“ Připravuju se na podrážděné frknutí. Podařilo se mi udržet Jesseho z Patrickova dosahu, ale protože Patrick s Irene přijdou na večerní hostinu, nejsem si jistá, jestli se před ním Jesse ovládne. Na Mikaelově frontě je klid, takže se můžu soustředit na práci, i když mi Jesse neustále volá. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby věděl, že je můj dánský klient v zahraničí.

„Přistoupil jsem na to, že za ním nepůjdu, když s ním promluvíš. Jenže nevěřím, že jsi to udělala,“ vyčkávavě povytáhne obočí.

To jsem opravdu neudělala, protože nemám nejmenší tušení, jak mu to přednést. Stačilo, když se dozvěděl, že si беру jednoho ze

svých klientů sotva měsíc poté, co jsem s ním podepsala smlouvu. Sotva bych mu mohla přivodit další takový šok a oznámit mu, že se chystám hodit přes palubu nejvýznamnějšího klienta Rococo Union, toho, který je zárukou Patrickovy renty – renty, již nebude potřebovat, když mu tu bombu oznámím, protože to s ním zcela určitě sekne a umře.

„Dej mi čas do pondělka,“ smlouvám. „V pondělí s ním promluví.“

„V pondělí,“ utvrzuje se s lehce skeptickým pohledem. „Myslím to vážně, Avo. Máš čas do pondělí a pak se do toho vložím já.“

„Dobře.“

Tiše zamručí a znovu se mi tulí ke krku. „Pondělí,“ utrousí ještě. „A kdy budu mít šanci někam tě vzít?“

„Varovala jsem tě, že jestli si mě chceš brát tak narychlo, nebude hned na nějaké líbánky čas. Souhlasil jsi, vzpomínáš?“

Zvedá hlavu a věnuje mi zamračený pohled. „A kdy teda budu mít svou vlastní ženu jenom pro sebe? Kdy ji budu smět milovat?“

„Vždyť mě miluješ pořád. Když nepracuju, jsem s tebou. Taký mi dost často voláš a píšeš, takže jsem s tebou stejně v kontaktu celý den.“ To je další věc, se kterou se musím vypořádat. Jeho neodbytnost.

„Chci, abys nechala práce,“ truceje. Zavrtím hlavou jako po každé, když něco takového navrhne. Zatím jsme se nedostali k donucovací fázi, ovšem co není, může být. Vlastně je to jistá věc a pravděpodobně se to stane, až se na scéně znovu objeví Mikael. „Buď moje paní lenivá,“ naléhá.

„Jak bych mohla být lenivá, když jsem neustále přišpendlená k tobě?“

Štouchne do mě rozkrokem, až ze mě vymámí ostrý nádech. „Tak jo. Budeš paní jebavá,“ kření se na mě, gauner jeden, a já si

říkám, že mi co nevidět domluví šukáním. Líbil by se mi trochu drsnější přístup. Byla by to příjemná změna oproti posledním týdnům Jesseho něžného zacházení.

„Warde, nemysli si, že teď něco bude. Každopádně bychom měli jít dolů dřív, než nás přijde hledat máma.“

Zakoulí očima a vzdychne. „Tvoje máti je jako osina v zadku.“

„Tak na ni radši moc netlač,“ zasměju se.

Odtahuje se ode mě a přitahuje si mě ke kraji postele. „Musí pochopit, kdo tu velí,“ pronese se samozřejmostí a začne mi znovu nasazovat pouta.

Mé pobavení roste. „No dovol. Jistěže ty.“ Pokouším se vysmeknout ruku z jeho sevření, ale kovové zařinčení pout mi naznačuje, že už mě dostal. Podívám se na něj. Má typický šibalský úsměv.

„Pardon.“ Zatřese našimi zápěstími a pouta znovu zacinkají. „Tak kdo tu velí?“

Zamračím se na něj. „Pro dnešek ty.“ Uhlazuju si vlasy za ucho a rovnám si prstýnek s diamantem.

„To je od tebe velice rozumné,“ řekne tiše a prudce se sklání pro dravý polibek. Chytám se ho za rameno a přijímám jeho laskavý jazyk i teplo velké dlaně položené zezadu na mém krku.

„Hmm,“ zamručí. „Chutnáš znamenitě. Jste připravená, paní Wardová?“

Probouzím se zpátky k životu. „Jsem,“ řeknu rozechvěle a zadýchaně.

Očima zabloudí k mému břichu a pomalu k němu zvedá ruku. Poslední dobou to dělá pořád. Jenom tím potvrzuje všechno, co už o něm vím, a vůbec mi to nepřidává na klidu. Tohle mě tíží ze všeho nejvíc. Já nechci dítě.

Když se mě dotkne a zlehka mi přiloží prsty k podbřišku, ucuknu a on ztuhne. Nevím, proč se to stalo. Nezvedne ke mně oči, je-

nom chvíli beze slova čeká, než roztáhne prsty a opíše jimi několik velkých, pozvolných kroužků. Přála bych si, aby s tím přestal. Ani jeden z nás o tom zatím nepromluvil, ale nemůžeme kolem toho chodit věčně. Musel vycítit, že se do mateřství vůbec nehrnu.

Ustupuju a jemu klesá ruka. „Tak už pojď.“ Nedokážu se na něj podívat. Vyrážím ke dveřím, ale brzy jsem nucena zastavit, protože Jesse zůstává stát a oko pout se mi zakusuje do ruky. Bolestivě syкну.

„Můžeme o tom mluvit, Avo?“ řekne stroze.

„O čem chceš mluvit?“ Tohle nedokážu, ne teď – určitě ne v náš svatební den. Celé týdny kolem toho oba chodíme po špičkách a projednou jsem to já, kdo se o něčem nechce bavit. Dusím to v sobě, to si uvědomuju, ale každým dnem to na mě doléhá o něco mocněji. Mohla bych být v tom.

„Ty víš o čem.“

Oči nechávám sklopené, protože nevím, co dalšího říct. Běh času jakoby zpomaluje a zveličuje divné ticho, které se mezi námi usadilo. Poslouchám, jak se Jesse nadechuje, aby znovu promluvil, přestože já hodlám mlčet. Vtom se prudce otevírají dveře a dovnitř vráží moje máma. V životě jsem nebyla tak ráda, že ji vidím, i když pochybuju o tom, že to vylepší Jesseho vztah k ní.

„Můžu se zeptat,“ vyrukuje na nás máma, „proč jste vy dva prostě někam neutekli a nevzali se tajně? Dole máte hosty, servíruje se večere a já mám dost běhání a pokusů dostat vás pod kontrolu.“

„Vždyť už jdeme.“ Zatáhnu za pouta, ale Jesse se ani nehne.

„Dorazíme za pár minut, Elizabeth,“ zareaguje stroze.

„Ne, jdeme hned,“ namítám a tiše ho nabádám, aby to nechal být. Vyzkouším i prosebný pohled a on s povzdechem zavrtí hlavou. „Prosím,“ naléhám potichu.

ZPOVĚĎ

Frustrovaně si prohrábne vlasy a sevře čelisti. Nemá z toho radost, ale podvoluje se a nechává se odvést z pokoje. Nemůžu uvěřit, že si na takový rozhovor vybral ze všech dní zrovna tenhle. Můj svatební.

Scházíme dolů a mezi námi zůstává napjaté ticho, kterého si ale máma nevšimne. Jsem pěkně našťvaná. Proč dnes?

3

Zimní zahrada vypadá neskutečně. Tessa odvedla vynikající práci, když se držela základní barevné kombinace bílé a zelené. Bílá je vlastně všude a sem tam ji doplňuje zelené listoví mezi záplavou bílých kal, které zdobí každé volné místo. Židle jsou potažené bílou organzou s velkými zelenými mašlemi umístěnými vzadu a na stolech jsou tu a tam rozseté lístky kapradin. Stolům dominují vysoké skleněné vázy plné křišťálově čisté vody s dlouhými květy kal. Jednoduchá, nenápadná elegance.

Za stálého žmolání ubrousku jsem se prokousala třemi chody bez vína a přechoťně jsem se zapojila do hovoru se všemi, kteří se kolem mě pohybovali. Zkrátka jsem dělala vše pro to, abych se vyhnula očnímu kontaktu s Jessem. John, jako Jesseho svědek, mezitím pronesl krátkou a milou řeč, a tím myslím opravdu krátkou. Nezmínil se v ní o historii jejich přátelství ani o strýci Carmichaelovi, stejně tak nepadlo slovo o časech, kdy spolu začínali. Mlčenlivý patron ani na chvíli nevypadl ze své role, ale nikdo se neodvážil zasmát nebo zabučet nad délkou jeho projevu, ve kterém nebyla špetka humoru. John není

žádný bavič, i když se zdá, že ho Jesseho vztah se mnou někdy dost baví.

A teď je na řadě táta. Slzy mám na krajíčku, když ho sleduju, jak se prokousává poznámkami na malých papírcích a nostalgicky vzpomíná na mé dětství, přičemž se zmiňuje o mých vylomeninách, a pak dokonce všem vypráví o tom, jak mě v obchodě přistihli při krádeži cukrovinek a já snědla důkaz.

Nakonec pozvedá sklenku a otáčí se k nám. „Hodně štěstí, Jesse,“ pronese tak vážně, že se sborově zasmějí všichni naši hosté včetně Jesseho, který taky vstává, aby přijal jeho výzvu k přípitku, ale ruku nechává nízko, aby mi neškubl zápěstím. Táta sklízí bouřlivý potlesk, sedá si a obrací do sebe panáka whisky, zatímco máma ho s úsměvem hladí po rameni.

Jesse staví vodu na stůl, obrací se ke mně, kleká si a bere mé ruce do dlaní. Napřimuju se, očima rychle přelétnu místnost a zjišťuju, že nás všichni bedlivě sledují. Proč nemůže hrát podle pravidel?

Rychle mi krouží palci po hřbetech rukou a pohrává si s mými prsteny tak, že je otáčí a pak je zase narovnává. Potom na mě upře svůj úžasně zelený pohled a já se ztrácím ve dvou třpytivých tůních čirého štěstí. Je se mnou šťastný, přestože ho napínám kvůli jisté věci, o které si skutečně musíme promluvit. Tolik jsem bojovala, abych ho rozmluvila, a teď kolem toho sama chodím jako kolem horké kaše. To já před tím utíkám, i když je to problém, který vytvořil on.

„Avo,“ promluví tiše, ale já nemám nejmenší pochyby, že ho slyší celá místnost. To ticho křičí. „Moje krásko,“ pousměje se. „Celá moje.“ Předklání se a já dostávám něžný polibek. „Nepotřebuju každému ukazovat a dokazovat, jak moc tě miluju. Nemusím o tom nikoho přesvědčovat. Jenom tebe.“

Teprve začal mluvit a mně už se dělá knedlík v krku.

Vzdychne. „Dostala jsi mě. Polapila jsi mě a já se topím ve tvé fyzické i duševní kráse. Víš, že se bez tebe neobejdu. Můj život je teď stejně krásný jako ty. Díky tobě chci žít smysluplně – s tebou. Jsi všechno, co potřebuju – pečovat o tebe, naslouchat ti, ctít tě.“ Pouští mě a dlaněmi zvolna přejede po mých stehnech. „Milovat tě.“

A jsem v háji. Moje máma je v háji. Vlastně jsou všichni tady v háji. Zuby mám zaťaté do spodního rtu, abych potlačila hlasité vzlyknutí. Knedlík v krku mě dusí a oči se mi zalévají slzami, skrz které pozoruju Jesseho hezký obličej – obličej mého manžela, který mě neustále válcuje, duševně i tělesně.

„Potřebuju, abys mi to všechno dovolila, Avo. Je pro mě bezpodmínečně nutné, abys mi dovolila o tebe pečovat už napořád.“

Zaslechnu mámin tichý vzlyk a sama se mu taky neubráním. Hlavně ne teď. Už od začátku mě dokázal emočně ždímat pouhým dotykem. Teď k tomu používá doteky a slova. Mým osudem je život plný citového vypětí, odzbrojující něhy a infarktových pohnutí. Bude mě odzbrojovat při každé příležitosti.

„Já vím,“ špitnu.

Přikývne, dlouze vydechne a pak se postaví a přivine si mě k sobě. Obejme mě jednou paží a stiskne zvlášť silně, aby nahradil chybějící protipól. Obličej mu tisknu ke krku a vdechuju jeho svěží mátovou vůni, která mě nutí zavřít oči a slastně vzdychnout. Budu muset sebrat rozum a začít přemýšlet o tom, jak se s tím vším vyrovnat. Tohle nikam nezmizí, ani kdybych si to přála.

Zmlklá místnost už není tak tichá. Když se vymaním z Jesseho objetí, vidím, jak lidé vstávají, a prostorem zimní zahrady rezonuje dlouhý, uznalý potlesk. Měla bych cítit ostych, ale není tomu tak. Právě ke mně promluvil, jako bychom byli sami, dokázal, že mu opravdu nezáleží na tom, kde je a s kým – kdekoliv a kdykoliv, tak to bylo od první chvíle a tak to i zůstane.

Sleduju, jak k nám přistupuje máma a tiskne si Jesseho na hrud'. „Jesse Warde, já tě miluju,“ šeptá mu do ucha, zatímco on ji objímá jednou rukou, „ale prosím, sundej mé dceři ta pouta.“

„To se nestane, Elizabeth.“

Pouští ho a plácne přes rameno, ale to už ho svírá Kate. „Panebože. Mám chuť tě zlíbat.“

Převracím oči. Moje ruka je vláčena sem a tam, zatímco lidé gratulují mému neurotickému bývalému příteli k jeho malému projevu. Tohle je náš svatební den, a přesto tu nechci být. Všichni ti lidé, včetně Kate a mámy, mi stojí ve štěstí. Chtěla bych ho jenom pro sebe, jenže už přijíždějí večerní hosté, takže nikam neutečeme.

Poté co jsem byla po milionté políbena na tvář a Jesse potřásl rukou každému přítomnému, mě odvádí ze zimní zahrady.

„Avo?“

Otáčím se a stanu čelem k mému bratrovi, který je nám v patách. Skoro si přeju, abych tady nebyla. V jeho tváři se zračí vnitřní boj a je to neskutečně bolestivý pohled. S pohledem upřeným na zápěstí začínám přemýšlet, jak bych mohla přesvědčit Jesseho, aby mě pustil. Neudělal to kvůli mámě a pochybuju o tom, že to udělá kvůli bratrovi. Víím, že je Dan vůči Jessemu obezřetný, a taky víím, že si to Jesse uvědomuje. Podívám se na Jesseho, i on mě sleduje. Je mu jasné, o čem přemýšlím, a mně je jasné, že z toho nemá radost, přesto sáhne do kapsy a vyndá z ní malý klíček.

Beze slova mi odemyká pouta a nechává je viset na svém zápěstí. „Jdi,“ řekne tiše a střelí po Danovi výhružným pohledem.

Dan mu oplácí stejnou mincí a taky k němu vyšle očima varovný signál. Tohle nemám zapotřebí, a vůbec ne se dvěma nejdůležitějšími muži mého života. Je zřejmé, že Dan má jisté obavy, a to o nás nezná všechny podrobnosti, ale naprosto přesně víím, proč

má obavy Jesse. Dan je hrozba. Je to sice můj bratr, ale pořád představuje hrozbu, tedy v jeho očích určitě.

Nakláním se, abych Jesseho políbila na tvář. Cítím, jak mi jeho ruka sklouzne přes bok na zadek. Teprve pak odvrátí pohled z Dana a stočí obličej k mým rtům. „Ať vám to netrvá dlouho,“ řekne, pouští mě a odchází k baru.

„Tak pojd,“ natahuju ruku k Danovi a on mě za ni bere a nechává se odvést ven do zahrady.

Chvilí spolu v tichosti kráčíme po šterkové cestě podél tenisových kurtů, až se ocitneme v přilehlém háji. Nízké večerní slunce se prodírá skrz klenbu stromů a vrhá na zem pod naše nohy miho-tavé světlo. Oba máme něco na srdci, ale ani jeden z nás se nemá k tomu, aby promluvil jako první, a tak se soustředím na pronásledování světelných skvrn, které mi v lesní půdě tančí u nohou. Tohle jsme ještě nezažili. Nikdy mezi námi nepanovalo napětí, zato teď si to vynahrazujeme. A je to *fakt* nepříjemné.

Pouštím Danovu ruku a zvedám si šaty, abych překročila větší kořen, ale zaklesne se mi při tom podpatek a já zavrávám. „Ty jo!“

„Pozor!“ Dan mě chytá za loket, aby mě podepřel. „Myslím, že ty boty nejsou dobré na turistiku,“ podotkne s pousmáním.

Hned se cítím líp. „To nejsou,“ zasměju se a znovu chytám balanc.

„Avo...“ odmlčí se.

Vrhám na něj odevzdaný pohled. „Prostě to řekni, Dane. Vím, že to ze sebe chceš dostat od chvíle, cos Jesseho poznal, tak to udělej.“

„Tak jo. Nemám ho rád.“

Jeho slova mě trochu zarazila. Vždyť ho sotva zná. „No teda,“ uchechtnu se překvapeně. „Nečekala jsem, že budeš tak přímý.“

Pokrčí rameny. „A cos čekala, že řeknu?“

„Vždyť ho ani neznáš. Mluvil jsi s ním sotva jednou, abys ho poznal, a už tehdy jsi ho varoval,“ obviňuju ho oprávněně. Máma sice proslov staršího bratra zarazila, ale stihl alespoň začít. Jesseho zatnutá čelist a očividná strnulost byly jasnými známkami toho, co si o Danově výstraže myslel.

„Tak mi teda vysvětli jeho problémy s pitím,“ vyzývá mě.

Vykulím na něj oči. „O čem to mluvíš?“ Jeho káravý výraz se mi ani za mák nezamlouvá.

„Mluvím o jeho problémech s pitím, do kterých nás laskavě zasvětil Matt a o kterých se od té doby mlčí. Za celý den se ani nedotkl alkoholu, a to se nedá přehlédnout, Avo. Aspoň já si toho všiml. Máma je nejspíš moc zabraná do povinností matky nevěsty, aby to zaregistrovala.“

Já věděla, že se něco pokazí. Poté, co si Jesse získal naše tým, že je pokoutně přivezl do Londýna, zamilovali si ho a o možném alkoholismu se víc nezmiňovali. Usoudili, že to byla Mattova zlo-myslnost, aniž bych je na tu myšlenku musela přivést já. Nechci, aby se Dan šťoural v problému, který vlastně žádným vážným problémem není. Jesse se nenapil od chvíle, kdy jsem ho našla v *Lussu*. Dokud má mě, nepotřebuje to. A o tom, že mě má, nejsou žádné pochyby.

„A co jeho rodina?“ pokračuje.

„Už jsem ti říkala, že s nimi nemluví.“

„To je super,“ zasměje se. „Jak uklidňující, a to jsem neměl rád Matta.“

Jeho poslední poznámka mě rozčílí. Rozdáváme si to v souboji pohledů a já ani necítím potřebu Jesseho bránit. O tomhle odmítám polemizovat, a to i s bratrem, který se neomalenež dožaduje odpovědí. „Takže teď je z tebe Mattův advokát, jo?“ šlehnou po něm nevraživý pohled a zapíchnu prst do vzduchu těsně u jeho obličeje.

Cítím, jak to se mnou cloumá, a to se s Danem nikdy nehádám. „Nemá problém s pitím a nemá rodinu, tak si dej pohov. Radši si promluvíme o tom, co tě opravdu žere. Třeba o Kate.“

Teď na mě kulí oči on. Jo, právě jsem trefila hřebíček na hlavičku. Nedovolím mu, aby mi svými rychlými soudy kazil den. Stejně jsou mylné, odmítám se jimi zabývat.

„Mě nic nežere!“ okřikne mě, ale jeho tón potvrzuje, že jsem řála do živého. „Kate je mi naprosto u prdele!“

„No jistě!“ zasměju se. „Tak proto jsi z ní celý den nespustil oči. Tohle mi netvrď, Dane.“

„Kdo sakra je ten Sam?“

Zalapám po dechu. Já to věděla! Možná nejsem nadšená z toho, jakým směrem se teď Katein milostný život ubírá, ale budu radši, když si bude užívat se Samem, než aby se řítila do jisté vztahové zkázy s Danem. Už jednou to skončilo slzami a stalo by se to zase.

„Je pro ni dost dobrý,“ odseknu. Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla. Dan by dostal na místě infarkt, kdyby jen tušil povahu jejich vztahu. Ani já o tom vlastně nemám konkrétní představu, ale jistý obrázek jsem si udělala. „Měl bys to nechat plavat.“ Zvedám si šaty s úmyslem vydat se zpátky, ale on mě chytá za ruku.

„A co když nechci?“

„Koukej ji pustit,“ ozývá se povědomé hrdelní zavrčení, které mě donutí rychle otočit hlavu směrem, kde opodál stojí Jesse. Těžce oddychuje a v obličeji má vražedný výraz.

„To je v pořádku. My už tady končíme,“ řeknu a vytrhnu se Danovi. Musím dostat Jesseho pryč, než Dana převálcuje. A tentokrát nejen slovně.

Dan postoupí o krok dopředu. „Je to moje sestra.“

Jesse s temným pohledem uzavírá mezeru, která je dělí. „Je to moje žena.“

Můj bratr se tiše zasměje, což není dobrý nápad, soudě podle Jesseho náhle nehybného výrazu. Měla bych zasáhnout, ale myšlenka, že bych měla vstoupit mezi dva rozružené chlapy, mě moc neláká. Jenže pak si všímám, jak Jesse svírá ruce v pěsti, a je mi jasné, že musím zakročit okamžitě.

Pokládám mu ruku na paži a on sebou cukne, příliš soustředěný na Dana, než aby si všiml, že jsem to já. Jakmile si to uvědomí, přestává na Dana vrhat smrtící pohled a obrací oči ke mně. Ihned zjihnou.

„Pojďme,“ brouknu a sježu dlaní po jeho ruce, abych ho za ni chytla.

Přikývne a společně se mnou se obrací k odchodu, aniž by Danovi věnoval další pohled. Jsem za to vděčná. Dan zjevně není na správném místě a já vím, jak vytrvalý dokáže být, když se brání. Kate za to nemůže, ale znovu mu zamotala hlavu. Dan se s tím snaží vyrovnat tak, že se soustředí na mě.

Vracíme se k sídlu a Dana necháváme za sebou.

„Podej mi ruku,“ domáhá se Jesse a natahuje se pro ni. Nechávám ho, aby mě za ni vzal a znovu mi nasadil pouta. „A už po mně nechtěj, abych tě pustil.“

„Neboj,“ zabručím. Teď si přeju, aby mě býval nepouštěl. Pak bych nemusela čelit Danovým potížím s Kate a jeho dotěrným otázkám ohledně Jesseho pití. „Klidně zahod klíč.“

Jesse tázavě zvedá obočí. „Přeješ si, abys ke mně předtím zůstala připoutaná, vid?“

„Jo,“ uznávám. „Už mě nepouštěj.“

„Jak si přeješ,“ souhlasí. „Dala by sis něco k pití?“

Dál kráčíme směrem k domu, znovu spojení, znovu propojení. „Moc ráda.“ Za celý den jsem měla sotva pár hltů a překvapuje mě, že mi to nabízí.

„No tak.“ Přitahuje mě k sobě a dává mi pusu na čelo. „Nemohl jsem si to nechat líbit, Avo. I když je to tvůj bratr.“

„Já vím,“ souhlasím potichu. Jeho sebeovládání je pro mě příjemným překvapením. Jessemu je jedno, koho zlikviduje, a Dan mu v tomhle moc nepomohl. Pokusil se mě fyzicky zadržet. To byla ta nejhorší věc, kterou mohl udělat. Nechci, aby spolu můj manžel a bratr bojovali, ale vím, že Jesse nikdy necouvne, pokud jde o mě, a Dan by zase nikdy neztratil tvář. A to je problém.

Večerní hosté už dorazili. Procházíme barem a přitom jsme na každém kroku oslovováni, líbáni a zahrnováni gratulacemi. Když konečně dojdeme k baru, jsem vysazena na stoličku a dostávám sklenici vody. Vody? Podívám se na sklenici s čirou tekutinou a pak zpátky na Jesseho, který zatraceně skvěle předstírá, že nevidí můj nevěřící výraz. Voda?

Přichází k nám napružená Tessa, která vypadá přinejmenším stejně podrážděně jako chudák máma. „Kde jste byli?“ ptá se nevěřicně a téká pohledem z Jesseho na mě a zpátky. „Měli jste krájet dort!“

Jesse otvírá láhev s vodou a dopřává si pořádný lok. Tessino rozhořčení ho ani v nejmenším neznepokojilo. „To je v pohodě.“

Tessa nevěřicně zakrouťí hlavou a vyráží směrem ke vstupní hale. Klidně by mohla odejít. Zdá se, že její služby už nejsou potřeba.

„Copak ty nechceš krájet dort?“ divím se, zatímco mi poskočí zápěstí, protože Jesse šroubuje víčko zpátky na láhev. „Kate se mohla přetrhout, aby ho vyrobila tak narychlo.“

Natáhne se, aby mi pootočil prsten na ruce diamantem nahoru. „O důvod víc neničit ho,“ pronese vážně.

„Ty jsi neuvěřitelný,“ vzdychnu a očima přelétnu prostor baru, takže zahlédnu, jak Sam s Drewem baví mého tátu, kterému už

lehce zrůžověly tváře. Máma si libuje v pozornosti lidí, kterým nepochybně nabízí průvodcovské služby po pozemcích, a Kate vypadá opile. Tom mi pokyne vláčným zápěstím, Victoria mi infantilně zamává, rozhlédne se kolem po Drewovi a uhladí si blondáté vlny. A chudák Sally vypadá, jako by se snažila co nejvíc splynout s davem, ale stejně pořád září, ačkoliv tu její nový objev není. S úsměvem vracím pozornost k Jessemu přesně ve chvíli, kdy se do baru přihrne Tessa.

„Takže, mluvila jsem s Elizabeth,“ zafuní. „Za chvíli rozkrojíme dort a pak bude první tanec, tak ne abyste mi zase někam zmizeli.“ Opouští nás rázným krokem a mně zacukají koutky. Ta rozhodně lituje, že tuhle práci vzala.

„Jsi v pořádku?“ Jesseho hřejivá dlaň mi přejede po tváři.

„Jasně že jsem,“ odpovídám, ale není to pravda. Pohádala jsem se s bratrem, a to se ještě nikdy nestalo.

„Ale nevypadáš tak. Řekl jsem, že chci, aby sis dnešek užila.“

V duchu se zasměju. Tak mi měl dopřát něco k pití, a naopak se měl vyhýbat tématu, které mě momentálně nejvíc znepokojuje. „Jsem v pohodě,“ vzdychnu a pořádně se napiju vody. Blbý vody.

Blíží se k nám Patrick s Irene, můj velký dobrácký šéf přitom mává velkou běžovou dárkovou taškou a jeho žena je zahalena v množství látky se zvířecím potiskem. Myslím, že by to mohly být šaty. Jsou extrémně rušivé. Honem obracím oči zpátky k Jessemu. „Jde sem Patrick. Dal jsi mi čas do pondělí, vzpomínáš?“ Tohle si musíme rychle ujasnit.

Jesse se ohlédne přes rameno. „Jistě, Avo. Ale jenom do pondělí.“

„Srdíčko!“ Patrick mi strká dárkovou tašku do ruky a líbá mě na tvář, potom podává ruku Jessemu. „Pane Warde,“ zdraví ho, ale když spatří pouta, na vráscitém čele se mu prohloubí rýhy.

„Pro vás Jesse, prosím. Děkuju, že jste přišli,“ potřásá si s ním můj manžel rukou.

„Jistě, Jesse.“ Můj šéf nakonec odlepuje zrak od našich zápěstí. „A to je Irene,“ ukáže na svou ženu, která se celá tetelí s tím nejširším úsměvem na tváři. Musím se pousmát – Jesse na ni udělal dojem.

„Ráda vás poznávám,“ zahihňá se.

„Nápodobně,“ uzemní ji Jesse úsměvem, který má vyhrazený pouze pro ženy. Irene se jako na povel celá rozplývá. Je neuvěřitelný. „Personál našeho baru je vám plně k dispozici.“

„Děkujeme,“ zardí se. „Ten hotel je prostě překrásný!“

„Dobrý den, Irene,“ zdravím ji s úsměvem. Dotyčná odlepuje dychtivý pohled od mého muže a přesouvá ho mým směrem. Je to děsná ženská, ale momentálně to o ní neplatí. Má příliš mnoho práce s vypínáním hrudníku a zatahováním břicha. „Jak se máte?“

„No, úžasné!“ zazpívá mi zblízka do obličeje. „Vypadáte božsky, Avo.“

„Děkuju,“ vybreptnu překvapeně. V životě jsem od ní neslyšela kompliment, vůbec nikdy, takže jsem ho nečekala ani teď. Obvykle jenom tlachá o svém společenském životě a pomlouvá své stejně zaneprázdněné kamarádky.

Patrick ji bere za loket a vede ji pryč. „Dáme si něco k pití.“ Ještě na mě zakoulí očima a já se na něj soucitně usměju. Víím, že mu připadá dotěrná.

„Zajímavá žena,“ utrousí Jesse, který je při pohledu na její vlnící se tělo v leopardích šatech trochu vyveden z míry.

Zasměju se. „Dělá Patrickovi ze života peklo.“

„To si dokážu představit.“

„Hele, John,“ řeknu při pohledu přes Jesseho rameno. Blíží se k nám mohutná postava, na očích má nezbytné panorama-

tické brýle a ve tváři obvyklý hrozivý výraz. Johnův pohled nejdřív sklouzne k našim poutům, až pak mi pokyne hlavou. Taky na něj kývnu.

„Na slovíčko, Jesse,“ zabručí. Je příliš vážný, nelíbí se mi to. Jesse po mně střelí pohledem, což mě znepokojí ještě víc.

Sáhne do kapsy, ze které loví klíček od pout. Dívám se, jak mi ho přikládá k zápěstí. „Co to děláš?“ vyjeknu a cuknu rukou.

„John se mnou potřebuje mluvit,“ ucedí napjatě.

„Tak to teda ne,“ zasměju se. „Nebudeš mě pouštět, jenom když se to hodí tobě, Warde. Na to zapomeň.“ Očima hledám oporu u Johna, který si ovšem drží obličej bez výrazu.

„Já se hned vrátím, Avo,“ přitahuje si moje zápěstí zpátky.

„Ne! Kam vůbec jdeš?“ Podívám se na Johna. „Kam vůbec jde?“

„To je v pohodě, paninko.“

„To vůbec není v pohodě, panáčku!“ houknu na něj možná moc nahlas a vysloužím si Jesseho výhružné zamračení. Je mi to jedno. Tohle se mu nepovede. Nedovolím mu, aby se mě zbavil, kdy se mu zlíbí. Je to můj svatební den.

„Dávej si pozor na pusu!“ napomíná mě zblízka. „Hned jsem zpátky. A ty tu sakra zůstaneš, Avo.“

Jeho nevraživost mě zarazí, omráčeně sleduju, jak mi chvatně rozepíná pouta a odchází pryč s Johnem. Zůstávám sedět na barové stoličce – nevěsta v úchvatných svatebních šatech ověšená diamanty, všichni naši hosté se smějí, rozmlouvají a popíjejí a já mám chuť sebrat se a jít domů. Je mi do breku, mám pocit bezvýznamnosti a jsem velmi, velmi zraněná. Slézám ze stoličky s úmyslem dopřát si tolik svobody, kolik momentálně mám. Chce se mi na malou. A třeba si tam i trochu pobřečím. Musím se dostat z dohledu těch lidí dřív, než se mi spustí slzy. Co to se mnou je?

„Kampak, zlatíčko?“ ptá se mě máma a hrne se ke mně.

Strojeně se usměju. Už vypila moc *Mariových Mistrovských*. Její účes dávno pozbyl dokonalosti, ale nechává ji to chladnou – jasná známka toho, že má lehkou špičku. „Jdu si odskočit, za chvíli jsem zpátky.“

„Nechceš, abych ti pomohla? Nejsem si jistá, kam se poděla Kate.“ Rozhlédne se po baru.

„Ne, zvládnou to sama.“ Nechávám ji tam stát a mířím k toaletám, posmutněle vyhlížím trochu toho soukromí.

Vrážím do dveří a stoupám si před zrcadlo, abych se podívala na svůj ztrápený obličej. Ta tam je růžolící nevěsta. V očích mi chybí jiskra a na tváři šťastný výraz. Cítím se vyčerpaně a příliš zjitřeně. Ztěžka si povzdechnu a štípnu se do tváří, abych do nich vehnala aspoň nějakou barvu. Připadám si trochu vybledle.

„Ach, pane božééé!“

Hlava mi vylétá vzhůru a celým tělem se otáčím za zvukem táhlého vzdechu. Zůstávám nehybně stát a zadržuju dech, protože z jedné z kabinek zaslechnu šramot a šustění. Někdo tam provozuje sex? To ne! Rychle si zvedám lem šatů, abych se odsud vypařila. Mohl by to být pěkný trapas. Udělám jeden spěšný krok, ale vzápětí strnu, protože se dveře kabinky otvírají a z nich vyklopýtá Kate.

Zalapám po dechu a pouštím šaty. „Co to děláš?“ vyhrknu nevěřicně. Víím, že Sam byl trochu namíchnutý, protože jsou všechny nemravnosti zapovězeny a dočasně odsunuty na vedlejší kolej, ale mohli snad počkat.

Kate tuhne od hlavy k patě, divoce pocuchané rudé vlasy jí napůl zakrývají vyjevený obličej. „Ty vole!“ vydechne a upravuje si vlasy.

„Nemohli jste s tím počkat?“ ptám se zděšeně a zároveň s úlevou, že jsem nepřistihla in flagranti nějaké jiné hosty.

„Avo...“ vypraví ze sebe, ale vtom se za ní objevuje muž. A není to Sam.

V údivu mi klesá čelist. „Dane?“ Nemůžu uvěřit vlastním očím. „Co to sakra děláš?“

Pokrčí rameny, ale nepodívá se na mě. Raději svou veškerou pozornost věnuje zapínání kalhot. Očima tékám z jednoho na druhého a čekám na nějakou reakci, ale žádný z nich se k ničemu nemá. Jenom tak stojí a dívají se všude možně, jenom ne na mě.

Naštvaně šlehnou očima po Danovi. „Říkala jsem ti, že to máš nechat plavat!“ sjeďu ho a pak se zlostně podívám na Kate. „A ty jsi nalitá! Co se to s vámi děje? To jste se nepouchili?“

„Co je ti po tom?“ vyštěkne Dan a odchází. Nechává mě o samotě s mou provinilou kamarádkou.

„Kate?“ naléhám, ale ona se stále vyhýbá mému pohledu. Ví, že udělala hroznou chybu. „A co Sam?“ chci vědět. Ten chudák je tady, a přitom nic netuší. „To se mi snad zdá.“ Přikládám si ruku na čelo, protože mám najednou nějak přetížený mozek.

Kate škytne, pak se zahihňá a chytá se hrany umyvadla, aby ustálila kymácející se tělo. „No tak si užívám,“ řekne vzdorovitě. „A tobě do toho nic není.“

„Aha, tak je to,“ urážím se a znovu si zvedám šaty. „V tom případě si *užívej* dál.“ Obracím se k ní zády, opouštím umývárnu a mířím rovnou do Jesseho kanceláře.

Ze zimní zahrady mezitím vyklidili stoly a je v ní spousta lidí. Kapela láká na taneční parket nějakým klasickým hitem. S úsměvem se prolétám mezi našimi hosty, snažím se působit dojmem šťastné nevěsty, ale veškeré hovory krátím na minimální délku. Nejdřív jsem se pohádala s bratrem, a teď dokonce i s Kate. Chci sebrat Jesseho a někam s ním utéct, abychom byli v našich nejšťastnějších chvílích o samotě, aby se svět a jeho potíže nepletly do naší malé bubliny plné spokojenosti, kde jsme jenom my a naše problémy.

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Odhodlaně kráčím chodbou přímo k jeho kanceláři, jenže v okamžiku, kdy spatřím její osazenstvo, mi padá srdce až do značkových lodiček.

Jsou tu jenom dva lidé.

Jesse a... Coral.

4

Můj velký den je najednou ještě mnohem horší. Oba sedí na protilehlých koncích gauče a jejich hlavy prudce vystřelí mým směrem. Já naopak zůstávám stát a cítím se trochu zmateně. Nashromážděný hněv a celodenní frustrace se mění v bolestný pocit. Cítím, jak mě v očích pálí slzy, a vnímám srdce, které mi buší v hrudi. Tohle je poslední kapka.

Nemám ponětí, co si počít, ale jedním jsem si jistá – nechci, aby tahle ženská viděla, jak se hroutím. Pomalu couvám a potíchu za sebou zavírám dveře. S pocitem zmaru se otupěle vydávám chodbou pryč, ale místo návratu mezi šťastné davy svatebčanů se vzdaluju od rozverného klábosení a tančících párů a courám se po šterkové cestě směrem k zalesněné části pozemku.

Poraženě se sesouvám na padlý kmen, ze kterého olupuju uschlou kůru a drolím ji mezi prsty na jemnou drť. Pod odhalenou kůží se mi vkrádá chlad temného večera. Jenom spolu mluvili, ale Jesse ví, co si o ní myslím – ví, co si myslím o všech ženách, s nimiž něco měl, a přesto v tento zvláštní den obětoval čas, který mohl trávit se mnou, a místo toho se setkal s ní. Jsem bezrad-

ná. Chtěla bych ho seřvat, bušit mu pěstmi do prsou a křičet mu do obličeje, ale nemám na to energii. Vysálo to ze mě veškerou bojovnost. Mou vůli otupily dramatické události, které se děly mně i ostatním, a zanechaly mě obnaženou a zranitelnou. A taky na pochybách. Právě teď, v můj svatební den, pochybuju, že najdu sílu na to, abych strávila život s Jessem – že zvládnu odhánět všechny ty ženy a problémy a... pohromy. Bezmoc mě nakonec poráží, z očí mi vytrysknou slzy a stékají na krajky. Tohle slovo mě přesně vystihuje: bezmoc. Těch žen se nezavím, určitě se nedokážu zbavit Jesseho minulosti a nemůžu mít pod kontrolou to, co dělají ostatní lidé. O jedno jsem se ale postarat mohla – ujistit se, že jsem si vzala antikoncepci. S tichým vzlykem skládám hlavu do dlaní. Ani nemám sílu si pořádně pobřečet.

Navzdory žalostnému štkání slyším, jak se ke mně zezadu blíží. I s ucpaným nosem cítím jeho svěží vůni čisté vody a máty. A navzdory naprosté otupělosti dokážu jeho přítomnost vycítit. Vnímám ho každým pórem těla, ale zvednout k němu oči nezvládnou.

Otřu si slzy a zlehka popotáhnu. „Vím, že tu jsi,“ hlesnu, ale pohled nechávám sklopený.

„Já vím, že jo.“ Po zemi vržou jeho pravidelně odměřované kroky, a jak se blíží, jsou stále hlasitější. Periferním pohledem vidím, že si sedá vedle mě, ale nedotkne se mě. Ruce nechává sepnuté před sebou a pomalu krouží palci. Slyším, jak se mu zklidňuje zrychlený dech. Určitě běhal po pozemcích jako šílenec a snažil se mě najít. Teď tady sedí celý zamlklý, když má co vysvětlovat. Měl by mi přece vysvětlit, proč mě v náš svatební den nechal samotnou, aby si promluvil s ženou, která ho miluje – s další ženou, která ho miluje.

Uchechtnu se. „Není to k smíchu, jak jsme vzájemně propojení, a teď tu sedí muž, který neví, co říct?“ Vidím, jak se přisouvá, vidím jeho ruku, která překlene prostor mezi námi a dotkne se mě na stehně.

Jeho hřejivý dotek se mnou dělá věci, které teď doopravdy nechci prožívat. Podívám se na jeho roztažené prsty, na plochý platinový prsten s diamanty, který se podobá mému a zaleskne se, když prsty propne a pak mě v nich sevře. „A tak se mě dotýká,“ vzdychnu tiše.

„Miluje tě,“ zašeptá. „A přeje si, aby mohl vymazat minulost, která ti ubližuje.“

Otáčím k němu hlavu a zahlédnu dvě zelené tůně plné lítosti. „Tak proč ses s ní sešel? V den naší svatby, kdy ses zavázal, že se ode mě ani nehneš, proč jsi mě nechal samotnou, aby ses viděl s ní?“

„Nemohl jsem ji nechat stát v bráně, když přijížděli hosté, Avo.“

„Měl jsi jí říct, ať odejde.“

„A vyvolat scénu?“

„Co chtěla?“ ptám se. Musela přijít z nějakého důvodu. „Věděla, že se dnes bereme?“

Čelo mu protne hluboká vráska a usadí se na obvyklém místě. Spodní ret mu mizí mezi zuby. „Jo, věděla.“

To ví od něj? „A přesto přišla? Doufala, že to překazí? Chtěla vrazit do dveří zimní zahrady a prohlásit, že nemůžeme přijmout svátost manželství?“ To je k smíchu.

„Já nevím, Avo,“ odvrací se.

„Kdy jsi s ní mluvil?“ Ta má ale drzost.

Povzdychne si. „Několikrát sem volala i přišla. Opakovaně jsem jí říkal, že jí nepomůžu. Přesvědčoval jsem ji, že k ní necho-vám žádné city. Nevím, co víc můžu udělat, Avo.“

„Jak bys definoval aférku?“ udeřím.

Prudce obrací oči zpátky svým směrem, zmatený mou otázkou. „Jak to myslíš?“

„Ona tě miluje a ty říkáš, že to byl jenom sex. Pro ni to zjevně znamenalo víc.“ Zkoumavě ho pozoruju a snažím se odhadnout jeho reakci.